

af de senere udstedte Creditbeviseobligationer langt fra kunne siges, at have et saadant Argument til deres Faveur. Disse sidstnævnte Obligationer ere nemlig udstedte ifølge Loven af 14de Novbr. 1851, paa en Tid, hvor der aldeles ikke var Spørgsmaal for Bedkommende om at gjøre Andet, end hvad der kunde være dem selv fordeelagtigt.

Disse Hensyn tilfammentagne have bevæget mig til at foreslaae at gaae en anden Vej, nemlig at opstige alle Obligationerne, uden Hensyn til deres Udstedelses Tid, til Udbetaling i 11te Decbr. 1853, men ved Siden deraf at lade Bedkommende have frit Valg, om de inden 11te Juni næste Aar ville erklære, at de vilde modtage $4\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Obligationer istedet derfor, hvorved Finantsministeriet antager, at man vil komme til at convertere den samtlige Obligations-Masse til idetmindste $4\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Obligationer, forsaavidt ikke en Deel deraf maatte blive udbetalt constant; da jeg imidlertid har antaget, at dette kunde være betænkeligt, naar ingenfomhelst Sikkerhed blev stillet for, at disse $4\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Obligationer ikke strax kunde blive opfagte og converterede til 4 pCt., har jeg anseet det for nødvendigt at give Ihændehaverne nogen Sikkerhed i saa Henseende, og den indeholdes i 1ste Parfus af Lovforslagets § 1, idet der er tilføjet, at Opfagelsen fra Statskassens Side til Udbetaling i det Tidligste kan finde Sted den 11te Decbr. 1857. Derved er der altsaa i 4 Aar fra Statens Side tilfikkret Bedkommende $\frac{1}{2}$ pCt. høiere Rente end den sædvanlige, det vil siges, en Provision af i det Hele 2 pCt., hvis man vil kalde Tingene ved sit rette Navn. Dette finder sin Forklaring deels deri, at Statskassen ikke kan ønske at faae formange af disse Obligationer til Udbetaling, deels deri, at de 4 pCt. Rgl. Obligationer, med hvilke Sammenligningen nærmest efter min Formenting bør stee, endnu staae saameget under pari, at Mange vilde

foretrække disse nye Obligationer istedetfor constant Udbetaling.

Grunden, hvorfor 11te Juni 1853 er nævnt som den bestemte Termin, inden hvilken Bedkommende skulle have erklæret sig for at have Ret til at faae de $4\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Obligationer, er den, at det naturligviis maa interessere Finantsministeriet, hvis Forholdene i Europa skulle antage en mindre fredelig Stilling, end Tilfældet er for Diebliffet, et halvt Aar isorveien at kunne vide, hvilken Udbetaling der idetmindste vilde kunne finde Sted i 11te December Termin. Jeg har troet, at der var saameget mere Grund dertil, som jeg formener, at Alle med mig ville være enige i, at der, ved en Foranstaltning som den, hvorom der her er Tale, er noget Betænkeligt ved alene at have de nærværende gunstige Forhold for Die, uden at see hen til, at disse Forhold maastee i de paafølgende Aar kunde forandres betydeligt. Jeg troer, at Foranstaltningen, naar det Forslag, som foreligger, antages, skal kunne føres igjennem selv under mindre gunstige Forhold, idet Forslaget er saaledes indrettet, at Statskassen vil kunne vende sig til begge Sider, eftersom den ene eller anden Udvæi synes at være den rigtigste. Jeg har dernæst troet, at det netop med Hensyn til Usikkerheden for Fremtiden vilde være rigtigst at lægge en Bemyndigelse i Finantsministerens Haand, til ogsaa efter 11te December Termin at kunne give $2\frac{1}{4}$ pCt. halvårlige rentebærende opsigelige Obligationer af samme Slags som dem, der inden 11te Juni Termin skulde udstedes, naar Bedkommende forlangte det. Det vil altsaa beroe paa Finantsministeriet, eftersom Forholdene i det Hele taget stille sig, om det vil indlade sig derpaa eller ikke. Med Hensyn til denne Deel af Sagen er der imidlertid et andet Punkt, hvorpaa jeg maa henvende Opmærksomheden, og hvorpaa jeg under min hele finantstille Virksomhed har lagt stor Vægt, det nemlig, at komme den af Statskassen i de senere Aar saa stærkt medtagne Reservesfond tilhjælp.